

O nouă gândire, O nouă atitudine, Un nou început

SCÂNTEIA

**Proletari din toate țările, uniți-vă!
Zdrobiți orânduirea cea crudă și nedreaptă, ce lumea o împarte în mizeri și bogați!**

Nr. 04-05 (51-52) Aprilie-Mai 2016 -Publicație lunară de atitudine pro-comunistă -Exemplar gratuit. ISSN 2359-7798
ISSN-L 2359-7798

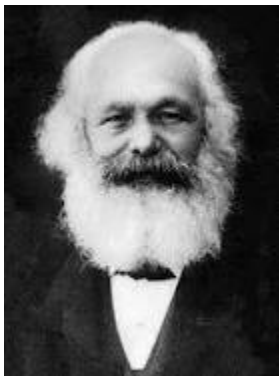
Politic • Economic • Social • Editorial • Extern • Sport

Marx despre comunism

Comunismul este suprimarea *pozitivă* a proprietății private; mai întâi el apare ca proprietate privată *universală*.

Adoptînd această relație în *universalitatea* ei, comunismul:

1) în prima sa formă nu e decît o *generalizare*

Karl Marx
N:5.Mai 1818
D.14.Mar 1883

zare și *desăvîrșire* a relației de proprietate privată; ca atare, el se prezintă sub un dublu aspect: în primul rînd, dominația proprietății *materiale* asupra lui este atît de puternică, încît el tinde să distrugă tot ce nu poate fi posedat de toți cu titlu de *proprietate privată*; el vrea să impună *cu forța* să se facă abstracție de talent etc.

Posesiunea fizică nemijlocită îi apare ca singurul țel al vieții și existenței; ca tegoria de *muncitor* nu se suprimă, ci se extinde asupra tuturor oamenilor; relația de proprietate privată rămîne relația comunității cu lumea lucrurilor. Acest comunism, întrucît neagă în toate domeniile *personalitatea* omului, este tocmai expresia consecventă a proprietății private, care reprezintă această negare. *Invidia* generală și care se instituie ca autoritate nu este decît forma ascunsă în care se constituie și se îndestulează, în alt mod, *cupiditatea*.

(continuare în pag. 2)

Sînt românii mai oi decît alte neamuri ?

În revista „Formula As”, nr 896 din 2009 a apărut un interviu luat de Ion Longin Popescu regretatului academician Florin Constantiniu (vezi linkul aici)

Explicația istoricului ar fi că “perioadele de progres sunt asigurate de conjugarea eforturilor elitei politice și intele-ctuale cu angajarea plenara a

Zbăganu Gheorghita

maselor intr-un proiect national, mobilizator și stimulator”. Astfel, “generatia pasoptista (Mihail Kogalniceanu, Ion C. Bratianu), cea mai creatoare generatie a istoriei romanesti, s-a aflat la unison cu societatea moldo-munteana, care voia unirea si inde pendentia. In 1918, generatia Marii Uniri (Ion I. C. Bratianu, Take Ionescu, Nicolae Iorga) s-a aflat la unison cu societatea care voia “Romania Mare” si afirmarea ei pe plan european.” pe cînd “din 1989, societatea romaneasca a fost profund divizata (vezi “Piata Universitatii”), lipsita de un proiect national si incapabila sa-si mobilizeze resursele pentru a valorifica sansele ce i se ofereau: in primul rand, unirea Republicii Moldova cu Romania. valorifica sansele ce i se ofereau: in primul rand, uni-rea Republicii Moldova cu Romania. Pe scurt, nici clasa politica, nici societatea romaneasca nu au fost în măsură să asigure inauguralului din decembrie 1989

(continuare în pag. 3)

SOCIETATEA SOCIALISTĂ

Este societatea omului nou, a omului onest și drept, în care sărăcia nu poate să existe.

Cuprins:

1.Marx despre comunism.....	pag 1-3
2.Sînt românii mai oi decît alte neamuri ?.....	pag.1,4,5
3.Să apărăm Republica-temelia democrației.....	pag.5
4.95 ani de la crearea Partidului Comunist Român.....	pag.6-9
5. SĂ NU UITĂM NICIODATĂ.....	pag.9-10
6.Întîlnire a partidelor comuniste și muncitorești din Balcani.....	pag.10
7.Ne bazăm numai pe ploaie – sau paparuda la români.....	pag.11
8.Să nu ne pierdem simțul umorului Cu Mariana Pleșa.....	pag.11-12
9.Cu serviciile la raport (2).....	pag.12
10.Canalul Dunăre-Marea Neagră cea mai mare construcție a poporului român în întreaga sa istorie, realizare a Epocii de Aur, Epoca construirii Socialismului în România pag.....	13
11.Realitatea Venezueleană ..	pag.13-14
12. MORALES: TREBUIE SĂ NE MENȚINEM UNITATEA PENTRU A LUPTA ÎMPOTRIVA AMENINȚĂRIILOR IMPERIALE	pag. 14
13.Cuba, sprijină copiii afectați de dezastrul de la Cernobil’	pag.14
14.103 ani de la nașterea lui Gheorghe Apostol.....	pag.15
Supliment ÎMPREUNĂ Sumar Interviu Petre Ignatenco.Alegerile locale pentru PCDR s-au terminat înainte de a începe -Comuniștii au creat un cap de pod la Iași	

(continuare din pag. 1)

Orice proprietate privată ca atare manifestă cel puțin împotriva proprietății private **mai bogate**, invidie și tendință de nivelare, astfel încât acestea constituie esența concurenței. Comunismul rudimentar nu este decît desăvîrșirea acestei invidii și a acestei tendințe de nivelare, pornind de la un minim imaginat. El are o măsută **precisă, limitată**. Cîtde puțin este această suprimare a proprietății private o apropiere autentică ne-o dovedește tocmai negarea abstractă a întregii lumi a culturii și civilizației, întoarcerea la simplitatea **nefirească** a omului sărac și lipsit de trebuințe, care nu numai că n-a depășit proprietatea privată, dar nici nu a ajuns încă pînă la ea.

Comunitatea este numai comunitatea **muncii** și egalitatea **salariului** pe care-l plătește capitalul colectiv, **comunitatea** în calitate de capitalist general. Ambele laturi ale relației sînt ridicate la o generalitate **imaginată: mu-nca**, ca determinație în care este situat fiecare, iar **capitalul**, ca generalitate și autoritate recunoscută a comunității.

- Prima suprimare pozitivă a proprietății private, comunismul **rudimentar**, nu este, așadar, decît o **formă de manifestare** a mîrșăviei proprietății private, care vrea să se afirme drept **comunitate pozitivă**.

2) Comunismul

a) cu caracter încă politic, democratic sau despot; b) însoțit de abolirea statului, dar totodată nede-săvîrșit încă și fiind încă afectat de proprietatea privată adică de înstrăinarea omului. Și într-o formă și în cealaltă comunismul e deja conceput ca reintegrare sau reîntoarcere a omului în sine însuși, ca suprimare a autoînstrăinării omului, dar deoarece n-a sesizat încă esența pozitivă a proprietății private și nici n-a înțeles natura **umană** a trebuinței, se mai află și el încă în captivitatea proprietății private și este contaminat de ea. El a sesizat conceptul de proprietate privată, dar nu încă și esența acesteia.

3) **Comunismul** ca suprimare **pozitivă a proprietății private**, această **autoînstrăinare** a omului și deci ca **apropriere** reală a **esenței umane** de către om și pentru om; așadar, ca o reîntoarcere completă și conștientă, desăvîrșită în cadrul întregii complexități a dezvoltării de pînă acum, a omului pentru sine la starea sa de om **social**, adică de om **uman**. Acest comunism, ca naturalism desăvîrșit = umanism, ca umanism desăvîrșit = naturalism; el este **adevărata** rezolvare a conflictului dintre om și natură și dintre om și om, adevărata soluționare a conflictului dintre existență și esență, dintre obiectivare și autoafirmare, dintre libertate și necesitate, dintre individ și specie. El este dezlegarea enigmei istoriei și e conștient că este această dezlegare. Întreaga mișcare a istoriei este deci, pe de o parte, procesul **real** al genezei acestui comunism, nașterea existenței lui empirice, iar pe de altă parte, pentru conștiința lui gînditoare, mișcarea **înțeleasă** și **cunoscută** a **devenirii** lui, pe cînd susmenționatul comunim încă nede-săvîrșit caută în sprijinul său o dovadă istorică în unele formații istorice opu-

se proprietății private, caută o astfel de dovadă în ceea ce există, smulgînd din procesul dezvoltării istorice diferite momente izolate și invocîndu-le ca probă a autenticității sale istorice; prin aceasta însă, el nu demonstrează decît că partea incomparabil mai mare a acestui proces contrazice afirmațiile sale și că, dacă a existat vreodată, tocmai existența sa trecută îi infirmă pretențiile de **esențialitate**.

Este lesne de înțeles de ce întreaga mișcare revoluționară își găsește necesarmente afit baza

empirică, cît și cea teoretică în mișcarea **proprietății private**, sau, mai precis, în sfera **economicului**.

Marx despre comunism

Această proprietate privată **materială**, nemijlocit **sensibilă**, este expresia materială, sensibilă, a vieții **umane înstrăinate**. Mișcarea proprietății private, producția și consumul, este manifestarea sensibilă a mișcării întregii producții de pînă acum, adică realizarea sau realitatea omului. De aceea

suprimarea pozitivă a proprietății private, ca apropiere a vieții **umane**, înseamnă suprimarea pozitivă a oricărei înstrăinări, deci reîntoarcerea omului de la religie, familie, stat etc. la existența sa **umană**, adică **socială**.

Am văzut cum în ipoteza suprimării pozitive a proprietății private omul produce pe om, adică pe sine însuși și pe alt om; cum obiectul, acest produs nemijlocit al activității individualității omului, este totodată propria lui existență pentru alt om, existența acestuia din urmă și existența acestuia pentru cel dinții. Dar în același mod, afit materialul muncii cît și omul ca subiect sînt rezultatul și punctul de plecare al mișcării (și tocmai în faptul că el trebuie să constituie acest **punct de plecare rezidă necesitatea** istorică a proprietății private). Caracterul social este, așadar, caracterul general al întregii mișcări; după cum însăși societatea îl produce pe om ca om, așa și el o produce pe ea. Afit prin conținutul lor cît și prin **modul lor de existență**, activitatea și folosința roadelor ei au un caracter **social**, sînt activitate **socială** și folosință **socială**. Esența **umană** a naturii există numai pentru omul **social**; căci numai în societate natura este pentru el **veriga** care-l leagă de om, existența lui pentru altul și a altuia pentru el, elementul vital al realității umane; numai în societate există ea ca fundament al propriei lui existențe umane. Numai în societate existența sa **naturală** este pentru el existența sa **umană** și natura devine pentru el om.

Societatea este, așadar, desăvîrșirea unității esențiale a omului cu natura, adevărata înviere a naturii, naturalismul realizat al omului și umanismul realizat al naturii.

Activitatea socială și folosința socială nu există nicidecum **numai** sub forma de activitate **direct** colectivă și de folosință **direct** colectivă, deși activitatea **colectivă** și folosința **colectivă**, adică activitatea și folosința care se manifestă și se afirmă nemijlocit în comuniune reală cu alți oameni, vor avea loc pretutindeni unde sus-amintita expresie **nemijlocită** a sociabilității își are temelii în însuși conținutul acestei activități sau folosințe și corespunde naturii lui. Dar chiar și atunci cînd depun o activitate științifică etc., pe care numai arareori o pot efectua în nemijlocită comuniune (continuare în pag. 3) →

(continuare din pag. 2)

cu alți oameni, chiar și atunci eu desfășor o activitate **socială**, pentru că lucrez ca **om**. Nu numai că materialul activității mele îmi este dat ca produs social (ca și însăși limba pe care o folosește gânditorul), dar și propria mea existență este activitate socială; deci, ceea ce eu fac din mine însumi fac din mine pentru societate, conștient fiind că sînt o ființă socială.

4) După cum **proprietatea privată** nu e decît expresia sensibilă a faptului că omul devine **obiectual** pentru el însuși și totodată, dimpotrivă, un obiect inuman și străin lui însuși, că manifestarea lui de viață este înstrăinarea lui de viață, iar realizarea lui, privire de realitate, realitate **străină** lui, tot astfel suprimarea pozitivă a proprietății private, adică apropierea **sensibilă** pentru om și de către om a esenței și vieții umane, a omului obiectual, a **lucrurilor** produse de om, nu trebuie înțeleasă numai în sensul de folosire **directă**, unilaterală, nu numai în sensul de **a poseda**, de **a avea**. Omul își apropiază esența sa omnilaterală într-un mod omnilateral, deci ca om total.

Proprietatea privată ne-a făcut atît de stupizi și de unilaterali, încît un obiect devine **al nostru** abia din momentul cînd îl avem, cînd deci există pentru noi sub formă de capital sau cînd este nemijlocit în posesia noastră, cînd îl mîncăm, îl bem, pe scurt cînd îl **folosim**, și asta cu toate că proprietatea privată conține toate aceste forme de realizare directă a posesiunii numai ca **mijloace de trai**, și că viața căreia îi servesc ca mijloace este **viața proprietății private**: muncă și capitalizare.

Locul **tuturor** simțurilor fizice și intelectuale l-a luat, de aceea, simpla înstrăinare a **tuturor** acestor simțuri, simțul **posedării**. Ființa umană a trebuit să fie redusă la această sărăcie absolută, ca să dea naștere din sine bogăției sale lăuntrice.

Suprimarea proprietății private înseamnă, prin urmare, emanciparea totală a tuturor simțurilor și însușirilor omenești; dar ea este această emancipare tocmai prin faptul că aceste simțuri și însușiri au devenit umane atît subiectiv cît și obiectiv. Ochiul a devenit ochi omenesc, tot așa cum obiectul său a devenit obiect social, omenesc, creat de om pentru om. De aceea, nemijlocit în practica lor, simțurile au devenit teoreticieni. Ele se raportează la lucrul de dragul lucrului, dar lucrul însuși este relație omenească obiectuală cu sine și cu omul, și invers.

Ca urmare, trebuința și uzul lucrului și-au pierdut natura egoistă, iar natura și-a pierdut

utilitatea nudă, întrucît utilul a devenit util omenesc.

Tot așa simțurile și plăcerile celorlalți oameni au devenit un bun al meu **propriu**. De aceea, pe lîngă aceste organe nemilocite, se dezvoltă organe sociale, sub forma societății.

Așa, de pildă, activitatea în colaborare nemijlocită cu alții etc. a devenit un organ de **manifestare a propriei mele vieți** și un mod de a apropia viața **umană**.

După cum datorită mișcării **proprietății private**, mișcării bogăției și sărăciei ei, adică a bogăției și sărăciei ei materiale și spirituale, societatea în devenire găsește tot materialul necesar pentru acest proces **de formare** (a simțurilor, n.n.), tot astfel societatea **constituită** îl produce pe om în toată această bogăție a ființei sale, produce pe omul **bogat, multilateral și profund în toate simțurile sale**, ca pe o realitate permanentă a ei.

Vedem că istoria **industriei** și existența **obiectuală** devenită a industriei constituie **cartea deschisă a forțelor esențiale ale omului, psihologia** umană așa cum se prezintă ea simțurilor noastre și care pînă acum n-a fost considerată în conexiunea ei cu **esența** omului, ci întotdeauna numai sub aspectul unei relații exterioare de utilitate, deoarece rămînînd în cadrul înstrăinării oamenilor au putut vedea realitatea forțelor esențiale umane și **activitatea generică a omului** numai în existența generală a omului, în religie sau în istorie luată sub formele ei abstract-generale, ca politică, artă, literatură etc.

Vedem cum locul bogăției și mizeriei de care se ocupă economia politică îl ia omul bogat și trebuința umană bogată. Omul bogat este totodată omul care are nevoie de o totalitate de manifestări de viață umane, omul la care propria sa realizare se manifestă ca necesitate lăuntrică, ca nevoie. Nu numai bogăția omului, ci în egală măsură și sărăcia lui capătă, în socialism, o semnificație umană și deci socială. Ea este legătura pasivă care-l face pe om să resimtă nevoia de cea mai mare bogăție, și anume nevoia de alt om.

Societatea este, așadar, desăvîrșirea unității esențiale a omului cu natura, adevărata înviere a naturii, naturalismul realizat al omului și umanismul realizat al naturii.

Notă:

Manuscrisele, neterminate, scrise de Marx în aprilie-august 1844, au apărut prima dată în 1927 și apoi în 1932. Textul de față reprezintă (din păcate, doar) o selecție din pag. 573-585 ale vol. K. Marx, Fr. Engels **Scieri din tinerețe**, București, Ed. Politică 1968.

(continuare din pag. 1)

justificarea imenselor posibilitati oferite de căderea comunismului". Și cine este vinovat pentru dezastrul social la care s-a ajuns? Academicianul Constantiniu spune "Cred că principalul vinovat de această situație este însuși poporul român!

El ilustrează perfect observația că "un popor de oi naște un guvern de lupi".

Spiritul de demisie, pasivitatea, resemnarea românilor, au permis clasei politice să-și bată joc, nepedepsită, de țară. Lipsit de spirit civic, poporul român nu a fost capabil, în acești 20 de ani, să tragă la răspundere clasa politică sau să "tempereze" setea ei de înavuțire.

"Sîntem de acord, firește, cu simptomele pe care Florin Constantiniu le vede în societatea română " *astăzi industria este lichidată, agricultura e la pămînt, sistemul de sănătate în colaps, învățămîntul în criză, individualitatea României pe plan internațional dispărută. Criza economică nu a făcut decît să agraveze relele care au precedat-o* ", numai că noi vedem altfel cauza lor. Mai întîi, ne îndoim că

(continuare în pag. 4) →

(continuare din pag. 3)

aceste simptome sunt caracteristice numai României. Ele se întâlnesc la toate statele fost socialiste. Socialismul Europei de Est – așa cum a fost el, de cazarmă, de stat, autoritar, a creat societăți ale bunăstării tuturor (welfare states) în măsura posibilităților. Este adevărat că se putea mai mult, este adevărat că sistemul trebuia și putea fi îmbunătățit. Acum industria este mai mult sau mai puțin lichidată în toate statele ex-socialiste. Unele o duc mai rău ca noi. Capitalismul nu poate fi democratic acolo unde este sărăcie. Statele din Asia Centrală (Kazahstan, Uzbekistan, Turkmenistan, Kirgîzstan, Tadjikistan) sau din Caucaz (Gruzia, Azerbaidjan) nu beneficiază nici măcar de democrația burgheză din Europa – acolo sînt dictaturi fătîșe în slujba capitalului iar suveranitatea și independența lor sînt și mai fragile decît la noi. Peste tot agricultura, economia, sănătatea sînt la pămînt. Or, aceia nu sînt români. Totuși, cauza dezastrului social și al demoralizării în care se zbat societățile ex-socialiste este aproape evidentă, credem noi: este resurecția capitalismului. Lovitura de moarte dată societăților noastre a fost **privatizarea**. Unii spun că privatizarea ar fi fost o idee bună, dar prost aplicată. Dacă se dorea demonstrarea faptului că proprietatea privată este superioară (ca eficiență) proprietății socialiste, ar fi trebuit **să se privatizeze industriile nerentabile**.

Or, peste tot s-a privatizat exact ce a fost rentabil (mai țineți minte? S-a început cu fabricile de bere, de țigări, apoi s-a căutat orice era rentabil și s-a privatizat. Ceea ce nu era rentabil s-a închis). Așa a fost peste tot, nu numai în România. Poporul român nu este mai inovat de dezastru decît cel polonez, ucrainean, ceh sau rus etc. Rămîne însă deschisă întrebarea dureroasă: și totuși, cum de în societățile noastre nu s-au găsit forțe care să se opună distrugerilor economice și sociale generate de privatizare?

Cum de au acceptat salariații să li se “privatizeze” locul de unde își cîștigau pîinea cea de toate zilele? Nu am auzit de mari mișcări de masă în anii '90 împotriva economiei de piață, împotriva privatizărilor.

Românii - și nu numai, au fost în primul rînd trădați de clasa lor conducătoare. Fosta clasă conducătoare – nomenclatura – a socotit în 1989 că a venit momentul să se transforme dintr-o clasă dominantă **de facto** într-una dominantă și **de jure**. Înainte de 1989 accesul lor la resurse (financiare, economice) nu era sigur: lipsea **statul de drept** care să le garanteze proprietatea privată. Să ne amintim că nicăieri partidele comuniste nu au fost înlăturate de la putere prin revoluții populare, ci peste tot – inclusiv în România – ele au părăsit puterea prin trădarea liderilor, prin trădarea nomenclaturii care a considerat că a sosit momentul îmbogățirii. Oare nu Gorbaciov a lansat campania de demolare a economiei socialiste prin *perestroika* lui catastrofală? Oare nu peste tot capitaliștii s-au format în principal din foștii nomen-

Acad. Florin Constantiniu

claturiști – aliați cu tot felul de bișnițari și interlopi, a căror coloratură depinde de specificul național? Așadar o explicație a căderii socialismului avem: dorința de înavuțire a „burgheziei roșii”.

O alta a fost interesul burgheziei adevărate din statele capitaliste dezvoltate de a pune mîna pe bogățiile statelor ex-socialiste, clădite în decenii de muncă și sacrificii.

Dar cum de societatea nu a găsit resurse de a se apăra? Societatea a rămas fără apărător. A devenit o

societate de oi, care behăie și așteaptă lupul să vină să le salveze. Lupii erau “investitori”. Precum unele triburi subdezvoltate din Polinezia așteptau să vină cargoul cu bogății (așa numitele *cargo cult*) să îi scoată din sărăcie, așa și popoarele din statele ex-socialiste, rămase fără busolă, așteptau să vină **investitorii** să îi scoată din ceea ce ele considerau sărăcie.

Erau gata să își dea pe gratis întreprinderile acestor salvatori. Mai țineți minte privatizările pe 1 dolar? Bun, dar ăsta e numai un simptom. Cum de societatea nu s-a apărat? Aici este – cred eu - de vină sistemul politic monopartid care a fost asociat cu socialismul de stat. Oamenii își pierduseră orice încredere în propaganda oficială. Foștele partide comuniste pierduseră războiul informațional. Era suficiență eticheta “*asta e o idee comunistă*” ca să fie respinsă. Exemple de formulări “Să nu desființăm CAP-urile dacă merg bine?” - Nu e așa, CAP-ul a fost o idee comunistă, deci rea” sau “Să nu privatizăm fabrica de unde mîncăm o bucată de pîine!..- Hăhăhă, uite-l și pe comunistul ăsta cu “*să nu ne vindem țara*” sau “Să nu dăm altora petrolul, gazul și curentul?” - Ce ticălos, vrea comunism, nu s-a săturat” și altele. Pe lîngă factori obiectivi (rapacitatea capitalului internațional și a semiburgheziei noastre) au acționat însă – uneori chiar mai eficace – cei subiectivi. Aici avem de a face cu miopia și (îmi aleg cu grijă cuvintele) **trădarea intelectualilor**. Unii voiau capitalism și știau ce voiau – să se îmbogățească pe spinarea celorlalți iar alții (diverși publiciști, oameni de cultură, lideri de opinie) îl voiau fără să știe de ce – îl confundau cu democrația. Cum au putut românii și nu numai – să înghită sintagma **democrație și economie de piață**? Cei care au inventat-o, se pot mîndri cu succesul ei. Pentru orice om care judecă, este evident că democrația fără capitalism se poate foarte bine dar și capitalismul fără democrație iar se poate. Ni se spunea că, „*asta vrea Vestul de la noi*” Și aici trebuie să îi amintesc domnului Constantiniu că în anii '90 “clasa politică” (ghilimele înseamnă că nu îmi place termenul, cum adică politicianii ar fi o clasă dar muncitorii nu?) **avea un proiect național**: integrarea în structurile Vestului. În NATO și UE. A se observa cum conjucția și este la fel de nelegitimă atît în sintagma “democrație și economie de piață” cît și în cea “NATO și UE”. Adică de ce ar trebui să acceptăm NATO (care și-a dat arama pe față în 1999, odată cu crima comisă împotriva Iugoslaviei) dacă vrem să aderăm la UE? De ce Europa nu ar avea dreptul la o armată proprie? De ce adică UE nu ar fi putut practica ceea ce face China de 10 ani : “*O țară, două sisteme*”?

(continuare în pag. 5) ➔

(continuare din pag. 4)

După intrarea în UE, sunt de acord cu dl Constantiniu, că statele intrate au rămas fără un proiect național – nu numai România. Noi facem o excepție fericită, totuși: mai avem proiectul de a aduce și Republica Moldova în UE. Nu văd când ar fi avut România șansa de a se uni cu republica Moldova. Am fi putut intra cu armata în Moldova, ca în 1918? Istoria nu prea se repetă. Simpla bănuială că așa ceva ar fi fost posibil a dus deja la secesiunea Transnistriei. Sau greșesc?

Dar, vorbind de proiect național, dl Constantiniu putea găsi o altă perioadă de 20 de ani cu care să ne comparăm : perioada “1949 - 1969”. Da, atunci aveam un proiect național, cel puțin la fel de frumos ca al pașoptiștilor: aducerea maselor la putere, eradicarea sărăciei, analfabetismului și, mai ales, construirea societății fără clase – **societatea socialistă multilateral dezvoltată. Ce era greșit aici?**

Nu a selectat această perioadă deoarece dânsul crede că „*la 22 decembrie 1989, se inchide "paranteza" comunistă, deschisă în 1945 de ocupantul sovietic, și se reintră pe făgașul dezvoltării firești a societății românești*”. Dar dacă ce s-a întâmplat după 1989 reprezintă dezvoltarea firească, nu cumva înseamnă că și dezastrul economic, social, moral, demografic de după 1989 este la fel de firesc și atunci lamentările și invectivele la adresa “*clasei politice*” nu își mai au rostul.

Eu sînt sigur că în viitor copiii vor învăța la istorie „*la zz. II 20xx, se inchide "paranteza" capitalistă, deschisă în 1989 de greșelile primei etape socialiste, și se reintră pe făgașul dezvoltării firești a societății românești*”

Dixi et salvavi.**Prof.univ. Gh Zbăganu**

Să apărăm Republica-temelia democrației

Propaganda proregalistă, care încalcă flagrant Constituția, ia amploare. La TVR se transmite emisiunea “Ora regelui”. Asistăm la o mascaradă a unor paiațe care se autointitulează rege, moștenitorul tronului, prinț, prințesă. Se urmărește obișnuirea poporului cu ideea de monarhie, pentru a o putea aduce la conducere pe ușa din dos. Propaganda proregalistă este extinsă la ora actuală prin presă și asupra diasporei. Politicienii burghezi din România și din Occident au sesizat că diaspora este un mediu propice printru propaganda lor, întrucît emigranții români, departe de țară și familii, pot fi ușor manipulați. Și un fapt deloc neglijabil: rezultatele alegerilor pot fi ușor falsificate în condițiile în care diaspora, din păcate foarte numeroasă, participă la vot. Iată de ce se duce o propagandă proregalistă printre românii de peste hotare, pregătindu-i astfel pentru un eventual referendum.

Reinstaurarea monarhiei ar însemna revenirea la o formă de stat perimată, depășită demult de istorie. Republica este un ideal pentru care au luptat cele mai luminate minți, cele mai progresiste personalități ale omenirii.

Monarhia poate avea forma absolută, cînd regele este cel care conduce. Asta înseamnă de fapt dictatura unei singure persoane, respectiv renunțarea totală la democrație. Există și o altă formă a monarhiei, ca de exemplu în Anglia, cînd regele nu conduce, ci este doar de față inutilă, de decor, pentru uzul cetățenilor naivi.

Din moment ce regele nu conduce, cu alte cuvinte nu aduce niciun folos țării, care este rațiunea existenței monarhiei? Doar se știe că întreținerea curții regale este costisitoare, ceea ce este o povară pe umerii poporului, care suportă de fapt greutățile. Orice formă ar avea monarhia, este o instituție perimată, profund nedemocratică, întrucît regele nu este ales de popor iar tronul se transmite ereditar, ceea ce

înseamnă că urmașul regelui, oricît de incapabil ar fi, poate să-l moștenească.

Referitor la România, regele Carol I, din familia princiară germană Hohenzollern-Sigmaringen, a venit în țară în anul 1866 numai cu o valiză de campanie iar în 1881 s-a încoronat rege. Cei 81 de ani de domnie a dinastiei Hohenzollern au fost, pentru majoritatea populației, ani de mizerie, cînd au avut loc răscoalele din 1888 și 1907 reprimite cu cruzime, (cu mii de morți), grevele minerilor (1929) și ceferiștilor (1933) deasemenea reprimite cu cruzime de burghezo-moșierime în frunte cu regele.

În timp ce România era țara agriculturii înapoiate, a țăranilor aflați în mizerie și bolnavi de pelagră, a mortalității infantile, a analfabetismului, regii din dinastia Hohenzollern au acumulat averi fabuloase pe spinarea poporului român.

Carol I a făcut avere prin participarea la “afacerea Stronsberg”, care a adus mari pagube statului român. Casa regală dispunea de moșii, acțiuni, numeroase palate cu lux exorbitant, de care s-au putut convinge cei care au vizitat Castelul Peleş. Cînd după evenimentele din decembrie 1989 ex-regele Mihai s-a întors în țară, nu a făcut nimic în interesul poporului. Grija lui a fost să-și revendice palatele și să pretindă, ca despăgubiri, mari sume de bani, luate de la gura poporului.

Lăcomia regelui Mihai reiese și din faptul următor, binecunoscut de generațiile vișnice: după abolirea monarhiei la 30 decembrie 1947, s-a pus la dispoziția ex-regelui Mihai un tren întreg în care să transporte orice bun din averea personală, în afară de aur. Cu aroganța care îl caracterizează, ex-regele credea că nu va fi percheziționat. S-a făcut percheziție și s-a găsit o cantitate mare de aur care a fost confiscat. Ar fi fost bine dacă dacă s-ar fi confiscat și picturile valoroase care făceau parte din patrimoniul național și pe care, mai tîrziu, strîmătorat, ex-regele le-a vîndut ca să-și plătească datoriile curente.

Partizanii monarhiei susțin că în timpul regalității s-au obținut realizări mari, cum

(continuare în pag. 6) →

(continuare din pag. 5)

au fost: cucerirea independenței de stat față de Imperiul Otoman(anul 1877), unirea de la 1 decembrie 1918. Dar contribuția regilor la aceste realizări a fost doar că erau regi. Contribuția a fost, în primul rând, a unei clase politice cu vederi patriotice și naționale. Independența a fost cucerită prin lupta ”curcanilor” sergentului Mătrăgună, așa cum i-a imortalizat Vasile Alexandri în asău poem ”Peneș Curcanul”. Făuritorii independenței au fost căpitanul Valter Mărăcineanu, maiorul Gheorghe Șonțu și mulți alții, care au murit eroic, luptând pentru patrie. Relizarea unității naționale din 1918 i se atribuie personal regelui Ferdinand. Dar ea a fost pregătită timp de mai multe decenii de către modești învățători de șară ardeleni, de către fruntașii Partidului Național Român-Vasile Goldiș, Cicio Pop, Ioan Suci(principalul organizator al adunării de la Blaj din 1 decembrie 1918. Pentru unitatea națională au murit eroii de la Mărășești, Mărăști și Oituz.

Regele Ferdinand a fost doar beneficiarul moral al acestui act.Actul de la 23 august 1944 nu a fost înfăptuit de regele Mihai ca un act izvorât din dragostea lui de țară ci a fost un act determinat de înaintarea victorioasă a Armatei Roșii pe teritoriul țării noastre și instinctul său de a-și salva familia și tronul.

Din cele de mai sus rezultă că monarhia ar aduce nimic bun pentru poporul român, ar fi doar o povară în plus pe umerii poporului. Restaurarea monarhiei ar fi o flagrantă încălcare a voinței poporului exprimată prin referendumul în care a votat Constituția care consacră forma de guvernământ Republica. Poporul român nu a fost în stare să-și apere fabricile și uzinele, petrolul, pădurile dar este imperios necesar să apere măcar Republica, ultimul reazem al progresului și al adevăratei democrații.

Prof. Șarlota Cighear

95 ani de la crearea Partidului Comunist Român

Anul acesta, la 8 mai, se împlinesc 95 de ani de la crearea Partidului Comunist Român, partid care a condus țara noastră peste 40 de ani, pînă la 22 decembrie 1989, cînd conducătorul acestuia, Secretarul General - Nicolae Ceaușescu, este arestat iar după 3 zile ”judecat” într-un simulacru de proces, condamnat la moarte și ucis prin împușcare împreună cu soția sa, Elena Ceaușescu (care nu a făcut obiectul procesului și deci necondamnată, dar totuși a fost ucisă). Cei care au decis acest lucru au fost membrii ai PCR Ion Iliescu fiind cel mai vizibil. Din acel moment aceștia nu nu mai că s-au dezis de partidul pe cale l-au servit decenii la rînd dar, ulterior, au făcut tot posibilul ca acesta să nu se reorganizeze și să-și continue activitatea în noile condiții istorice, de pluripartidism.

Chiar dacă au trecut peste 26 de ani, Partidul Comunist Român este încă viu în memoria poporului român și apreciat pozitiv de acesta, peste 60% din cetățeni consideră că acesta a condus bine țara în perioada cînd s-a aflat la conducere, perioadă care trebuie analizată obiectiv, de cercetători imparțiali și nu de anticomuniști notorii sau trădători cum se procedează, din păcate.

Pentru a înțelege corect locul și rolul Partidului Comunist Român în istoria țării noastre, trebuie să privim, mai întâi, la **originile mișcării muncitorești** și ale răspîndirii marxismului în România.În perioada de început a mișcării muncitorești, acțiunile de luptă ale muncitorimii au fost spontane și izolate. Ele erau îndreptate împotriva scăderii salariilor, împotriva amenzilor, a condițiilor neomenești de muncă, împotriva abuzurilor și silniciilor patronilor. Formele cele mai frecvente de protest erau: distrugerea uneltelor de muncă, răfuielele cu patronii etc. Cu timpul, însă, s-a trecut și la greve spontane, cum au fost în 1869, 1872, 1873, 1875 etc., în diverse ramuri industriale (construcții de căi ferate, tipografie etc.)

Era încă perioada „copilăriei mișcării proletariului” (K. Marx), în care clasa muncitoare nu era conștientă de rolul său istoric, fiind, deocamdată, o clasă „în sine”. Cu timpul, însă, solidaritatea muncitorilor a crescut și, odată cu răspîndirea ideilor marxiste, s-a trecut la crearea primelor organizații, cum ar fi „Casa de prevedere a lucrătorilor tipografi” (1858, București). După Comuna din Paris (1871), clasele exploatatoare au generat pe scară internațională o teroare cruntă împotriva muncitorilor, trecînd la dizolvarea asociațiilor muncitorești, la arestarea conducătorilor acestora.

Totuși, lupta nu a încetat, deoarece se forma conștiința de clasă a proletariului, care va fi devenit o clasă „pentru sine”, trecînd de la lupta împotriva unuia sau altuia dintre patroni, la lupta împotriva burgheziei ca și clasă socială. Lucrări ale lui Marx și Engels, precum: „Capitalul”, „Originea familiei, a proprietății private și a statului”, „Manifestul partidului comunist” etc., au început să fie răspîndite în țara noastră, un rol deosebit avîndu-l în acest sens, Constantin Dobrogeanu-Gherea. În 1886, se înființează primele cercuri socialiste și muncitorești, care, chiar dacă au avut și lipsuri ideologice, au jucat un rol important, ce s-a concretizat, în anul **1893**, în crearea **Partidului Social-Democrat al Muncitorilor din România** – PSDMR, primul partid al clasei muncitoare românești.

Mișcarea muncitorească a fost influențată de diverse evenimente, precum: răscoala țărănească din 1907, prima revoluție burghezo-democratică din Rusia (1905-1907), dar mai ales Marea Revoluție Socialistă din Octombrie (1917).

În 1910, are loc Congresul de refacere a Partidului Social-Democrat din România și al sindicatelor, congres care adoptă programul politic care avea ca principale prevederi:vot universal, drept la grevă, drepturi egale pentru femei, ziua de muncă de opt ore, contract colectiv de muncă etc. În 1919, se constituie, sub conducerea lui V. I. Lenin, Internaționala a III-a (continuare în pag. 7) ➔

(continuare din pag. 6)

(comunistă)-cunoscută sub denumirea de Comintern, care a existat pînă în 1943.

În 1920, are loc o grevă generală a proletariatului român, la care participă circa 400.000 salariați din toate ramurile industriei și transporturilor. Urmare a acestei greve, majoritatea membrilor Consiliului general al Partidului Socialist și Sindicatelor sînt arestați.

În **8-12 mai 1921**, are loc la București **Congresul general al Partidului Socialist din România**, care votează transformarea acestuia în **Partidul Comunist din România** (inițial numit Partidul Socialist-Comunist), pe baze marxiste, ca detașament de avangardă al clasei muncitoare, și afilierea acestuia la Internaționala III-a. Toți cei ce au votat această afiliere au fost arestați de către autorități.

Anul 1921 rămîne un an de referință în istoria mișcării muncitorești și revoluționare din țara noastră ca an al fondării PCR(PCSdR-PCdR).

În 1922, la Congresul II, s-a adoptat Statutul partidului și a fost ales primul Comitet Central, iar ca Prim-secretar a fost ales Gheorghe Cristescu

Activitate partidului în cadru legal nu a durat însă mult. După ce, din 1922, a fost o semilegalitate, în septembrie 1924, partidul este scos în afara legii de către guvernul liberal al lui Ion I. C. Brătianu, aceasta după ce, Constituția adoptată în 1923, prevedea o serie de libertăți cetățenești, fără a da totuși și soluții la punerea lor în practică. Au fost trecute în ilegalitate și alte organizații, printre care U.T.C. Sediile lor au fost închise, arhivele confiscate, iar conducătorii lor – urmăriți și arestați.

Motivul oficial al ilegalizării partidului a fost acela că ar fi fost un partid „antinațional”, fiind un partid în spiritul internaționalismului proletar. S-a invocat, de asemenea, solidaritatea partidului cu răsculații de la Tatarbunar (sept. 1924), prin care s-ar fi împotrivit unirii Basarabiei cu România. Desigur, au fost și unele greșeli de atitudine săvîrșite de comuniștii români la indicația Cominternului. Totuși, cauza reală a scoaterii în afara legii a fost, în esență, alta: aceea că nu convenea stăpînirii burgheze să existe un partid care să apere interesele celor exploatați. Acesta a fost motivul real al scoaterii Partidului Comunist în afara legii! A contribuit și ostilitatea partidelor burghezo-moșierești (național-liberal și național-țărănesc) care nu s-au împăcat cu ideea că partidul comunist e solidar cu muncitorii care se răsculau împotriva regimului burghez fiindcă nu mai suportau regimul de viață mizer iar răspunsul acelui regim a fost, o presiune feroce, folosind armata, cum a fost cazul la Lupeni (1929), la Grivița (1933) și în alte situații, cînd au tras în muncitorii !

Anii ilegalității au fost ani grei, în care comuniștii au trebuit să îndure condiții deosebit de grele, inclusiv teroarea închisorilor, între care se remarcă tenebroasa Doftana, celebră tocmai prin faptul că era rezervată deținuților politici. Dar nimic nu a putut stăvili dragostea fierbinte a comuniștilor pentru eliberarea clasei muncitoare, a întregului popor, de sub regimul burghezo-moșieresc și făurirea unei societăți socialiste, libere de exploatare.

În perioada 1924-1945, toate congresele parti-

dului s-au ținut în străinătate (al III-lea, în 1924, la Viena; al IV-lea, în 1928, la Harkov; al V-lea, în 1931, la Gorikovo). De asemeni, ziarul central *Scânteia* apărea în condițiile deosebit de grele ale conspirativității, dar el a avut un rol excepțional în călirea conștiinței de clasă a muncitorilor, conduși de partid.

Începînd cu anul 1934, pericolul fascizării țării era tot mai mare și el se va fi concretizat în 1940, cînd România va fi fost invadată de trupele hitleriste și se va fi instaurat dictatura militaro-fascistă antonesciană, Mișcarea legionară fiind în plină ascensiune, ca agentură a fascismului german (deși se declara „națională” și „profund patriotică”). Partidul comunist a trebuit să facă față acestor evenimente dureroase din istoria țării și, cu sprijinul Cominternului (la care era afiliat), să contrabalanseze situația creată, mai ales după intrarea României (împotriva voinței poporului) în războiul antisovietic imperialist, alături de Germania nazistă (1941).

La 6 sept. 1941, P.C.R. adresează partidelor, grupărilor și personalităților politice nefasciste platforma-program intitulată **Lupta poporului român pentru libertate și independență națională**, care preconiza unirea tuturor forțelor naționale pentru răsturnarea dictaturii militaro-fasciste, ieșirea din războiul hitlerist și alungarea din țară a trupelor germane, formarea unui guvern al independenței naționale cu participarea tuturor forțelor patriotice, eliberarea părții de nord a Transilvaniei (ce fusese cedată Ungariei horthyste, prin „arbitrajul” germano-italian de la 30 aug. 1940, cunoscut ca Diktatul de la Viena) etc.

Totuși, războiul antisovietic a continuat pînă la 23 august 1944, cînd au fost întoarse armele împotriva Germaniei naziste. În aprilie 1944, se creează, pe baza unei platforme antifasciste și de revendicări muncitorești, **Frontul Unic Muncitoresc** între Partidul Comunist Român și Partidul Social-Democrat din România, prin care s-a realizat unitatea de acțiune între cele două partide muncitorești, fapt care a contribuit la sporirea capacității de luptă a clasei muncitoare, la impulsivitatea desăvîrșirii alianțelor pe linia Frontului Național Antihitlerist.

În iunie 1944, se creează, pe baza unei platforme antifasciste general-democratice, **Blocul Național-Democrat** (B.N.D.), alcătuit din partidele: comunist, social-democrat, național-țărănesc și național-liberal. Platforma cuprindea, ca obiective, încheierea armistițiului cu Națiunile Unite, ieșirea României din alianța cu Germania hitleristă, eliberarea țării de sub ocupația germană, înlăturarea regimului de dictatură cu unul democratic etc.

La **23 august 1944**, începe, la București, **insurecția armată antifascistă și antiimperialistă**, prin arestarea mareșalului Ion Antonescu și întoarcerea armelor împotriva Germaniei naziste. A fost un moment de cotitură în istoria țării, care a deschis calea spre democrația populară iar P.C.R. a reintrat în legalitate. Armata sovietică a intrat în România și, chiar dacă astăzi, este privit cu ostilitate acest fapt, populația a primit atunci cu căldură pe ostașii sovietici, care ne-au ajutat să ne eliberăm teritoriul de hoardele naziste. Au fost, desigur, și abuzuri din partea sovieticilor, ca trupe de ocupație, dar fără ajutorul Armatei Roșii, eliberarea țării nu ar fi fost posibilă. Oricum, în 1957, trupele sovietice se vor retrage de pe teritoriul țării.

La **6 martie 1945**, se constituie **primul guvern democrat-popular**, condus de

(continuare în pag. 8) ➔

(continuare din pag. 7)

dr. Petru Groza, în care F.N.D. a deținut poziții preponderente, clasa muncitoare având rolul conducător.

P.C.R. deținea 4 mandate, P.S.D. – 3, iar Frontul Plugarilor – 3 (pentru a aminti doar formațiunile politice cele mai progresiste). Regele Mihai a acceptat acest guvern, chiar dacă ulterior (la presiunea partidelor burgheze PNL și PNȚ, în principal), s-a făcut că protestează prin așa-zis-a „grevă regală” dar a renunțat repede la ”sfatul” aliaților.

În martie 1945, se înfăptuiește Reforma agrară, ceea ce constituie un nou prilej de consolidare a puterii democrat-populare, țărănimea fiind aliatul de bază al clasei muncitoare.

În **oct. 1945**, se desfășoară la București lucrările **Conferinței naționale a P.C.R.** (prima, în legalitate), când, în fruntea partidului, a fost ales Gh. Gheorghiu-Dej. Atunci, s-a manifestat voința ca P.C.R. și P.S.D. să se unească într-un singur partid muncitoresc. De asemenea, s-au avut în vedere proiecte pentru industrializarea țării (în special industria grea), dar și pentru trecerea de la producția industriei de război la cea de pace, apoi proiecte pentru dezvoltarea cooperativelor de aprovizionare a populației, introducerea controlului statului asupra operațiunilor bancare, reforma fiscală etc.

Au urmat alte evenimente importante în istoria partidului nostru și a țării pe care cu cinste a slujit-o:

- În mai 1946, se dă publicității *Platforma-program a Blocului Partidelor Democratice* (din care făceau parte P.C.R., P.S.D., P.N.L.-Tătărașcu, P.N.Ț.-Alexandrescu, Frontul Plugarilor și Partidul Național Popular), care să candideze pe liste comune la alegerile parlamentare.

- La **19 noiembrie 1946**, au avut loc **primele alegeri parlamentare postbelice**, în care forțele democratice (în frunte cu P.C.R.) au obținut o victorie remarcabilă (378 din cele 414 mandate). Astăzi se vorbește că acele alegeri ar fi fost falsificate de comuniști, dar nimeni nu a putut aduce vreun argument real. În schimb, sunt cunoscute practicile țărăniștilor, care, la alegerile din anii '30, săreau cu bîtele la cei care nu îi votau (urmărind de sus în cabinele de votare și violînd astfel caracterul secret al votului). Și sunt cunoscute și practicile „democratice” ale liberalilor, care puneau botniță la gura celor ce culegeau strugurii, ca nu cumva să guste și ei ceva din rodul viilor chiaburilor... Așadar, cine i-ar mai fi votat pe aceștia în 1946?... Nu era oare sătul poporul de ei?...

- Regele Mihai a deschis, la 1 dec. 1946, lucrările Parlamentului unicameral constituit în urma alegerilor din noiembrie, legalizând, astfel, acest parlament. Opoziția a refuzat să participe la acest eveniment. Cel mai important fapt petrecut după aceste alegeri a fost acela că ele au fost recunoscute pe plan internațional, în principal de Puterile aliate și Națiunile Unite - La **30 decembrie 1947**, Regele Mihai I abdică de la tronul României, pentru el și urmașii săi, punînd capăt instituției monarhice, care nu mai corespundea noilor realități ale țării. Se proclamă, astfel, **Republica Populară Română** – stat al celor ce muncesc cu brațele și mintea.

- În **februarie 1948**, are loc la București **Congresul de unificare a P.C.R. și P.S.D.**, și de creare, pe bazele marxism-leninismului, a **Partidului Muncitoresc Român** (P.M.R.) – partidul unic al clasei muncitoare. Celelalte partide au dispărut de pe arena politică, deoarece au rămas izolate de masele populare.

Așa se face că partidul nostru comunist a devenit partid unic de guvernămînt – forța politică conducătoare a întregii națiuni (cum va fi fost stipulat în Constituția din 1965). Se deschidea, astfel, calea pentru o adevărată epopee în istoria patriei noastre – cea mai impresionantă perioadă sub raportul dezvoltării economice și sociale, în care principalul beneficiar a fost poporul muncitor.

Este adevărat că, la începutul perioadei, dominația sovietică a fost evidentă, mai ales pînă la moartea lui Stalin (1953), dar aceasta se va fi diminuat progresiv, odată cu lichidarea „facțiunii moscovite” în frunte cu Ana Pauker și Vasile Luca (1952), apoi cu retragerea trupelor sovietice (1957) și cu opoziția pe care Gh. Gheorghiu-Dej a avut-o, în 1963, față de propunerile sovieticilor de „diviziune internațională socialistă a muncii”. După 1965, s-a evidențiat tot mai mult scăderea influenței sovietice și promovarea unui socialism bazat pe relații de egalitate între partidele comuniste, și nu de subordonare față de P.C.U.S. Se vorbește în prezent de „dictatura comunistă”, în opoziție cu „democrația” de dinainte și de după perioada socialistă. Vom demonstra în continuare că tocmai în acea perioadă, atît de blamată azi, s-au înfăptuit reforme cu caracter profund **democratic**, deoarece au slujit maselor de oameni ai muncii, și nu unei pături restrînsă a populației.

Electrificarea țării, prin construirea de hidrocentrale și termocentrale, a dus lumina pînă și în satele cele mai îndepărtate, proces care era încă în derulare în decembrie 1989. Partidul a fost conștient de justetea ideii leniniste potrivit căreia fără electrificare, nu se poate construi socialismul, deoarece nu se poate asigura o dezvoltare industrială puternică.

Industrializarea a însemnat depășirea statutului de „țară eminentamente agrară”, pe care partidele reacționare îl rezervaseră României. Dezvoltarea în special a industriei grele (metalurgia feroasă și neferoasă, construcțiile de mașini) și a industriei chimice (mai ales petrochimice) a asigurat progresul general al economiei, cu efecte evidente în ridicarea bunăstării oamenilor muncii.

Naționalizarea principalelor mijloace de producție (11 iunie 1948) a fost un act democratic și popular, deoarece întreprinderile industriale, miniere, bancare, de asigurări și de transport au fost puse la dispoziția oamenilor muncii, desființîndu-se exploatarea capitalistă.

Cooperativizarea agriculturii (desfășurată în anii 1949-1962), paralel cu exproprierea pămînturilor chiaburești și transformarea lor în I.A.S.-uri, a fost un act revoluționar, care a permis mecanizarea și chimizarea agriculturii, construirea sistemelor de irigații (în mare parte distruse după 1989), dezvoltarea marilor ferme zootehnice, astfel că România era în anii '60-'70 o țară cu o agricultură apropiată celor mai dezvoltate țări. Desigur, au existat și abuzuri în desfășurarea cooperativizării, încalcîndu-se uneori liberul consimțămînt, dar aceasta nu poate justifica blamarea procesului în sine, fără de care nu s-ar fi putut moderniza agricultura. Dovada: și astăzi sînt țărani care regretă

(continuare în pag. 9) →

(continuare din pag. 8)

desființarea C.A.P.-urilor, conștientizând că agricultura cooperativizată este mult mai eficientă decât cea individuală.

Dezvoltarea **transporturilor și căilor de comunicație** a scos din izolare regiuni întregi. Se remarcă magistralele realizări ca Transfăgărășanul, calea ferată Bumbesti-Livezeni, noul sistem feroviar și rutier Fetești-Cernavodă, canalul Dunăre-Marea Neagră, metroul bucureștean etc., realizate cu atîtea sacrificii.

Dezvoltarea **turismului**, prin construirea de stațiuni balneoclimaterice și modernizarea celor existente, a fost un obiectiv important al partidului, pentru ca toți oamenii muncii să își poată petrece concediile de odihnă în condiții din cele mai bune, la tarife accesibile oricui. Pe vremea burgheziei, nici nu se concepea ca un muncitor sau un țăran să plece în concediu... Doar în anii socialismului a fost posibil acest lucru. Se remarcă aici edificarea, în anii '60-'70, a litoralului turistic românesc – una din cele mai fascinante realizări arhitectonice, apreciate și peste hotare. Dovada: miile de turiști străini care veneau în acei ani, alături de turiștii români.

Dezvoltarea **învățămîntului, științei și culturii** a fost o altă prioritate a partidului, întrucît numai un popor educat poate să își formeze o conștiință revoluționară. Gratuitatea învățămîntului de toate gradele, iar din 1962 și a manualelor școlare, a permis maselor largi populare să aibă acces la învățătură. Cartea – ieftină – putea fi cumpărată de oricine. Înființarea bibliotecilor și la sate, a stimulat culturalizarea țăranilor, în rîndul cărora, sub regimul burghezo-moșieresc, domnea analfabetismul. Lichidarea analfabetismului a fost făcută tot sub conducerea partidului nostru comunist!

Reforma învățămîntului din 1948 a avut caracter profund democratic și popular, chiar dacă este blamată în prezent de dușmanii socialismului. Construcția de **locuințe** a fost o altă realitate a aceluși timp. Milioanele de apartamente construite servesc și azi locuitorilor țării. Să nu uităm că, în acei ani, chiria era simbolică, iar posibilitatea de a cumpăra un apartament era mult mai mare decît în prezent.

De asemeni, un act profund democratic era faptul că la terminarea facultății sau a liceului, absolvenții primeau un **loc de muncă**. Nu se poate uita mirarea pe care președintele Franței, Charles de Gaulle, a avut-o în timpul vizitei în țara noastră (1968), cînd a aflat acest lucru și că în România nu există șomeri. Nici cele mai dezvoltate țări capitaliste nu puteau asigura locuri de muncă pentru toți cetățenii!

O analiză pertinentă privitoare la dezvoltarea economică postbelică, sub conducerea P.C.R., pune în evidență consecvența statului socialist care a știut să cointerezeze și să antreneze întreaga suflare umană pentru a participa la înfăptuirea **planurilor cincinale**. Oamenii erau conștienți că aceasta era o misiune de onoare, întrucît munca era considerată o virtute. Ei știau ce fac, ce produc, fiind interesați deopotrivă de evoluția prețurilor de producție și de livrare, de tarifele pentru servicii, practicate în țările cu care România conlucra activ, mai ales cele din C.A.E.R.

Un moment important în istoria partidului este

anul **1965**, cînd a avut loc Congresul IV al P.M.R., devenit **Congresul IX al P.C.R.**, reluându-se denumirea de „Partidul Comunist Român”, în locul aceleia de „Partidul Muncitoresc Român”. Atunci a fost investit în fruntea partidului, ca prim-secretar al C.C. al P.C.R. (apoi secretar general al partidului), **Nicolae Ceaușescu**. De fapt, acesta preluase funcția imediat după moartea, la 19 mar. 1965, a lui Gh. Gheorghiu-Dej.

S-a elaborat o nouă constituție, prin care România devenea „Republică socialistă”, iar P.C.R. avea rolul de forță politică conducătoare.

În august 1968, are loc ședința comună a C.C. al P.C.R., Consiliului de Stat și Guvernului, prin care se condamnă intervenția în Cehoslovacia a trupelor unor țări membre ale Tratatului de la Varșovia. S-au interzis atunci manevrele militare ale altor state pe teritoriul României, dar și cele ale României pe teritoriul altor state. De asemenea, nici un organ al puterii de stat nu putea să aprobe înstrăinarea vreunei părți din teritoriul național.

Perioada de după Congresul IX al P.C.R. a fost cea mai fertilă din întreaga istorie a patriei. Abia în anii '80 vor fi apărut unele semne de criză, pe fondul necesității achitării datoriei externe.

În 1974, s-a elaborat *Programul Partidului Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și de înaintare a României spre comunism*, considerat charta fundamentală a întregii națiuni.

Dacă s-a ajuns la o „societate socialistă multilateral dezvoltată”, este discutabil. Cert este, însă, un lucru: că, la jumătatea anilor '80, România era o țară mediu dezvoltată, cu o industrie puternică, cu o agricultură modernă, iar veniturile populației (din salarii și pensii) puteau asigura oricărui cetățean un nivel de trai decent.

În noiembrie 1989, se desfășoară lucrările **Congresului XIV al P.C.R.** – ultimul. Trebuia să fie „Congresul marilor victorii socialiste în România”. La acest congres, pentru prima dată în istoria partidului, fuseseră aleși în Comitetul Central și muncitorii direct din producție.

Totuși, hotărârile acestui congres nu au mai putut fi puse în practică, deoarece au venit evenimentele din decembrie 1989, prin care partidul a fost înlăturat de la putere, iar organele puterii de stat au fost dizolvate. Secretarul general al partidului, ales la congres, a fost asasinat, împreună cu soția sa, la 25 dec. 1989, în urma unei mascarade judiciare.

Partidul și-a încetat activitatea implicit, în sensul că cei aproape 4 milioane membri fie nu au mai continuat activitatea politică, fie s-au răspândit pe la alte partide (inclusiv partide reacționare, precum țăranist sau liberal, zise „istorice”). O desființare oficială a P.C.R. nu a existat și nici măcar o autodizolvare explicită, care ar fi presupus întrunirea unui Congres extraordinar care să hotărască autodizolvarea.

După 1989, s-a încercat reorganizarea partidului, de către ing. Virgil Zbăganu, care, însă, a murit într-un accident de cale ferată, neelucidat nici astăzi.

Legat de caracterul „istoric” al unor partide ce se declară așa, trebuie să fac o precizare: partidul nostru comunist este cel mai „istoric” dintre toate partidele, întrucât își are rădăcinile în mișcarea muncitorească din România, care a început pe la jumătatea secolului al XIX-lea.

De asemenea, este (continuare în pag. 10) →

(continuare din pag. 9)

singurul partid consecvent revoluționar, care a realizat o epopee fascinantă în istoria patriei noastre. Desigur, au fost și unele greșeli, dar acestea nu pot suprima caracterul revoluționar de ansamblu, dovedit prin tot ce s-a construit în România, cât timp a fost condusă de acest partid progresist, autentic de stînga.

Partidul Comunist Român rămâne partidul drag al tuturor celor exploatați, al celor fără proprietate. De aceea, necesitatea reorganizării lui apare ca o realitate a societății românești contemporane.

Petre Ignatencu

Președintele Comitetului de Reorganizare al PCR

SĂ NU UITĂM NICIODATĂ

Anul acesta s-au împlinit 71 de ani de la istoricul 9 Mai 1945, zi în care Germania nazistă, care a declanșat cea de-a doua conflagrație mondială, a capitulat necondiționat după sîngeroasele confruntări armate în care și-au jertfit viața cu eroism mulți ostași români, dar și mai mulți ai Armatei Roșii. Chiar dacă astăzi se

încearcă minimalizarea importanței acestor zile istorice și a contribuției semnificative a URSS la victoria împotriva fascismului, adevărul este că glorioasa Armată Roșie a fost cea care a pătruns prima în Berlin, împingîndu-l pe Hitler să-și pună capăt zilelor și făcînd astfel să înceteze imensele pierderi de vieți omenești și materiale.

Cu prilejul comemorării Zilei Victoriei, în data de 6 Mai 2016 a avut loc o ceremonie de depunere de coroane la Monumentul Ostașului Sovietic din București, la care au participat înalți oficiali ai Ambasadei Federației Ruse, reprezentanți ai Ministerului Apărării Naționale, membri ai Asociației Naționale a Veteranilor de Război, personalități culturale și ale societății civile. De asemenea, au fost depuse coroane de flori și din partea Asociației de Prietenie Româno-Ruse, președinte Petre Ignatencu (ceremonii similare, organizate de data aceasta de asociație, au avut loc și în 9 mai 2016 la Cimitirul Central „Simuleasa” din Târgoviște, prin Sucursala Târgoviște-preș. Ion Hotînceanu și la Cimitirul Sovietic din orașul Budești, jud. Călărași, prin Sucursala Budești – președinte Nicoleta Bica).

Evenimentul a fost marcat de discursul Excelenței Sale, Ambasador Extraordinar și Plenipotențiar al Federației Ruse la București, domnul Oleg Malginov, pe care îl redăm în continuare:

„Dragi veterani-combatanți, stimate doamne stimați domni! Vă salut cordial pe toți, lângă monumentul ostașilor sovietici care și-au dat viețile pentru eliberarea României independente în anii celui de-al Doilea Război Mondial.

În această zi de mai, sărbătorim una dintre cele mai dragi și importante sărbători de-ale noastre, cea care are o semnificație eternă pentru toată

umanitatea – **Ziua Marii Victoriei în lupta contra**

9 Mai 1945 – Ziua Victoriei împotriva fascismului

fascismului. Victorie obținută prin suferință și devenită reală datorită faptei eroice și a bărbăției soldaților și comandanților din toate fostele republici ale Uniunii Sovietice, datorită voinței lor neclintite și a eroismului. Milioane de oameni sovietici, în lupta lor împotriva dușmanului de moarte, au

suportat lipsuri, necazuri, și-au dat viețile pentru această zi senină. Marel Război pentru Apărarea Patriei a fost cel mai distrugător și cel mai sîngeros din cele pe care Europași întregă umanitate le-au avut de suferit. Și-au pierdut viețile 27 de milioane de concetățeni de-ai noștri. În cele 1418 de zile și de nopți, soldații Armatei Roșii au trecut prin toate focurile iadului și au ajuns acum 71 de ani la „bîrlugul dușmanului”. În mare parte, la realizarea acestei victorii au contribuit și cei care au muncit la partea sedentară în cele mai grele condiții, care au aprovizionat armata cu

toate cele necesare, apărînduși Patria sub lozincă

*„Totul pentru front, totul pentru Victorie!”
Ziua de 9 mai ne mai aduce aminteși de marea frăție a*

popoarelor coaliției anti-Hitler. Lupta eroică, pătrunsă de spirit de sacrificiu a poporului sovietic împotriva fascismului, în uniune cu alte țări ale coaliției anti-Hitler, inclusiv și cu România, care în luptele cu ocupații hitleriste și a pierdut 134 de mii de militari, a predeterminat destinul lumii, a răsturnat planurile fanaticilor nebuni privind realizarea dominației mondiale.

Războiul, care într-adevăr a aparținut poporului, a adus și o victorie într-adevăr populară în lupta împotriva celor care au vrut să-și supună lumea întreagă, care au încercat să-și dicteze legile, care au împărțit popoarele la „cele de prima calitate” și „semioameni”.

Mii de momente, mii de plăci comemorative ne aduc aminte nouă, generațiilor noi, de faptele eroice săvîrșite de către părinții, bunicii, frații noștri, de nenumăratele sacrificii făcute pentru realizarea acestei Marii Victorie.

Astăzi ne înclinăm cu toții față de ostașii eliberători, față de cei care au muncit la partea sedentară, față de toți cei care, fără să-și cruțe viața, au dobîndit pentru noi pace și libertate, care au salvat lumea de la jugul fascist prin fapte

de arme și muncă grea. Eroismul și spiritul de sacrificiu, manifestate de generația timpurilor acestui război, vor rămîne pentru noi drept (continuare în pag. 11) →

9 mai 2016 Budești

DI Ambasador Oleg Malginov

(continuare din pag. 10)
exemplu veșnic al fidelității și slujirii Patriei fără rezerve.
 Suntem veșnic datori biruitorilor, și datoria noastră sfântă este să păstrăm cu grijă memoria istorică, să ținem piept tuturor încercărilor de a falsifica istoria și adevărul istoric. Aceasta trebuie făcut pentru a avea un viitor pașnic și fericit. Să demascăm încercările de a disece istoria, de a specula memoria, de a o denatura pentru placul conjuncturii politice instantanee, de a-i slăvi pe complicii naziștilor, de a-i pune în același șir pe ocupanți și pe eliberatori, pe călăi și pe victime.

Stimați veterani!
 Vă felicit cordial cu prilejul Zilei Victoriei! Vă aparțin în întregime recunoștința noastră eternă, urările de sănătate bună, bunăstare și caldură.

Din tot sufletul vă doresc Dumneavoastră – celor care au venit astăzi aici – sănătate, tărie sufletească, cerul pașnic deasupra capului, toate bunele pămîntești și La mulți ani.

Vă felicit cu sărbătoarea „Ziua Victoriei!”

Întîlnire a partidelor comuniste și muncitorești din Balcani

Pe 15 mai 2015 la Salonic, Grecia, a avut loc o întîlnire a partidelor comuniste și muncitorești din Balcani la inițiativa și organizarea Partidului Comunist Grec-KKE.

Au participat reprezentanți a 11 partide din 8 țări balcanice, și anume: Albania (Partidul Comunist din Albania), Bulgaria (Uniunea Comuniștilor din Bulgaria și Partidul Comunist din Bulgaria), Croația (Partidul Socialist Muncitoresc din Croația), Grecia (Partidul Comunist din Grecia-KKE), FYROM (Partidul Comunist din Macedonia), Serbia (Noul Partid Comunist din Iugoslavia și Comuniștii din Serbia) și Turcia (Partidul Comunist din Turcia).

Din România au participat două partide, respectiv Partidul Comunist din România-PCDR prin tov. ing. Liviu Lungu-Președinte executiv și Partidul Socialist Român-PSR prin tov. prof. univ. Gheorghiuță Zbăganu- vicepreședinte.

Tema principală a reuniunii a fost: "Rolul periculos al UE și NATO în Balcani, antagonismele de monopol care aduc războiul imperialist, refugiații, naționalismul și răspunsul popoarelor".

La întîlnire discursul introductiv a fost prezentat de tov. Dimitris Koutsoumpas, Secretar General al Comitetului Central al Partidului Comunist Grec-KKE.

În cadrul reuniunii au fost discutate evoluțiile din Balcani care au loc în cadrul competiției inter-imperialiste și pericolele pentru popoarele din această parte a Europei și nu numai, iar experiența confirmă necesitatea unei colaborări mai strînse a partidelor comuniste în examinarea colectivă a evoluției societății în care trăim, solidaritatea internaționalistă și activitatea comună, precum și necesitatea intensificării eforturilor de a forma o strategie unitară a partidelor comuniste și muncitorești din Balcani.

Mulți vorbitori au remarcat ofensiva declanșată de burghezie și UE, împotriva drepturilor cîștigate în trecut de clasa muncitoare și alte pături populare.

De asemenea au fost discutate experiențele din luptele duse de partidele comuniste împotriva politicilor anti-umane ale guvernelor și UE, împotriva NATO.

Participanții au căzut de acord că soluția pentru popoarele din Balcani, nu se găsește în efortul zadarnic de a "umaniza" sistemul capitalist exploatare și barbar, ci în lupta pentru a-l înlocui și de a construi socialismul și că trebuie să se dezvolte în continuare cooperarea dintre partidele comuniste și muncitorești din Balcani, la nivel bilateral și multilateral, pe teme cum ar fi:

Lupta comună împotriva anti-comunismului, împotriva persecuțiilor;

Solidaritate cu refugiații și imigranții, opoziția față de politicile represive ale UE și ale claselor burgheze, lupta împotriva cauzelor care creează aceste probleme;

Lupta împotriva războiului imperialist, împotriva participării țărilor balcanice la el, împotriva bazelor SUA-NATO.

Tov. Lungu Liviu la tribună

La sfîrșitul reuniunii reprezentanții partidelor comuniste și muncitorești din Balcani au participat la o manifestare cultural-politică organizată de către organizația de partid a Macedoniei Central al KKE, dedicat împlinirii a 80 de ani de la revolta muncitorilor din Salonic care a avut loc în mai 1936.

P.I.

Ne bazăm numai pe ploaie – sau paparuda la români

Schimbările climatice fac ca măsurile de prevenire, lucrările agrotehnice, amenajările teritoriale să fie esențiale pentru menținerea și dezvoltarea agriculturii. În condițiile secetei prelungite, de vară, avem numeroase pierderi de recoltă.

Un proiect de lege destinat să rezolve această situație și să încurajeze investițiile în sistemele de irigații, a fost respins de către Parlament în mod criminal.

Realizările din acest domeniu din perioada când PCR a fost la conducerea țării sînt cunoscute, au fost făcute numeroase canale de irigație, stații de pompare și amenajări care acopereau suprafețe întinse din suprafața agricolă a țării.

Dr. Biol. Sergiu Fendrihan

Distrugerea acestor sisteme în perioada post decembrie 1989, ne face extrem de vulnerabili în fața secetei, și din punct de vedere economic în fața pieței mondiale.

Iată ce înseamnă un sistem politic care nu ține cont de realele nevoi ale țării, și a căror decizii nu se bazează pe patriotism, pe interesul țărănimii, pe interesul cetățeanului.

A mai rămas să ne bazăm numai pe importuri, sau să jucăm paparuda ca să aducem ploaia-obicei rămas din negura timpurilor!

Deci încă o dată – realizările și promisiunile mărețe ale capitalismului, nu se confirmă.

Să nu ne pierdem simțul umorului Cu Mariana Pleșa

În așteptarea primarului

Toată viață și-a dorit Tilică Guguloiu să ajungă primar sau, eventual, președinte, Se simțea puternic și-n stare de orice. Dar era un om al satului călît în muncile grele dar și expert în treburile primăriei pentru că pe acolo, mai făcea, curățenie, cînd și cînd.

Și iată că într-o zi tot învîrtindu-se prin București după chilipiruri, într-o piață mare, zărește o mulțime de oameni, care aștepta pe cineva, cu lăutari și tribună pentru candidații, spre marele noroc al plimbărețului nostru, tocmai se anunțase că acesta nu va veni, din motive de ședințe prin alte locuri, candidatul cu pricina îi lăsase lui locul. Providența!

Țișni ca o săgeata spre tribună și se scuză:

- Mă iertați, m-au trimis pe mine în locul celui așteptat de dumneavoastră. Am venit cu tot sufletul să vă ajut și să vă transform orașul într-un vis frumos.

Se aud aplauze puternice și lăutarii dădură drumul la manele....urlau cît îi țineau puterile.

-Auliuu..! Doamne unde ești că să ne privești c-a sosit primarul, leit cu Rimaru, le le le.....

-Domnilor, răcni norocosul nostru, sînt Tilică Guguloiu, om de specialitate în toate domeniile, și doresc să devin primarul dumneavoastră. Să vă măresc pensiile, să vă fac locuri de muncă din fonduri europene, aceia sunt bani noștri, cu condiția să mă votați, zice acesta.

Muzica se întetea și viitorul staff de campanie a lui Tilică, aplauda puternic.

Lingușitorii l-au înconjurat imediat, punîndui-se la picioare. În acea zi, s-a creat o confuzie generală și toată presa și televiziunile îl aveau în centrul atenției pe viitorul primar enigmatic, sosit din văzduh.

La toate întrebările ziariștilor răspundea prin "Da și Nu" sau "mai vedem", „nu e certitudine”...

-Tocmai cînd vorbea despre valorile democrației!

Mai mare zilei, îl suspectau, ca fiind trimis de-o putere străină și nu prea cîrtau.... aveau toți dosare penale!

Muierile, însă, amorezate foc, cu fuliculina în fierbere, îi găseau numai calități,

-Nu vezi, ce sexy, e? Ce spate lat are ! Și ce mușchi !..

-Chiar dacă ar fi un BenLaden, sub acoperire, noi tot îl votăm, țipau ele isterizate.

-Capul lui, juri că-i o nucă de cocos. Observă un tînăr cu umor. E un idiot ! Cred că vine de la coveltir.

Domnilor, răcni Tilică în timpul unei băi de mulțime, văd că vă uitați insistent la fața mea plină de cicatrici, e normal sînt erou, am luptat în Afganistan, împotriva talibanilor și m-au zgîriat cu unghile pe față. Sunt ca niște pisici turbate!!! Am făcut și tetanos din cauza lor.

Bravo! Muzica! Strigară lingușitorii de lîngă el.

În timpul acesta Guguloi se mișca pe scenă într-o parte și-n cealaltă ca și cum s-ar bate cu cineva....i-am înfrînt! M-am călît oameni buni.....

Și tot mișcîndu-se așa, Tilică, a scăpat un pîrț!

Din pricina microfoanelor defecte, s-a auzit ca o bombă!

- Bravo! Să fie într-un ceas bun. Strigară lingușitorii cu nasurile aliniate spre nădragii prezidențiali, ca să prindă ceva din miresmele sulfuroase ale favoritului lor.

-Avem un primar sănătos! Nu ne trebuie alt primar constipat! sînt medic și vreau să vă spun că are niște mișcări peristaltice extraordinare!.. Glăsu cel de lîngă tribună. Măcar pentru asta să-l votăm!

Tilică, prinzînd curaj, bătu și el din palme și scoase o poză cu el în adolescență, călare pe un porc.

- Aici sînt eu, cînd tăiam porcul!

Dar după falcile umflate, părea că-ncepuse deja să-i roadă o ureche....înainte de tăiere.

-Mai am o poză, cu tata, care semăna cu Fărîmiță Lambru și mama cu Romica Puceanu.

- Aplauze îndelungi..

- Și știu să cînt ca Zavaidoc! sînt multilateral!

- Vreau să fiu duhovnicul dumneavoastră. Să fac parte din familia fiecărui de aici, Să vă spovediți la mine. Să-mi spuneți ce aveți pe suflet. Vă iubesc!

- Faceți și exorcizări ? întreba o babă sub posesie demonică, căreia i se bițîia un ochi în toate părțile.

- De toate doamnă, da ce nu fac ? Se smiorcăi primarul.

- Scoateti și argintul viu ? întreba un tînăr gălbejit.

- Știți, eu am lucrat mai mult cu scosul aurului.

(continuare în pag. 13) →

(continuare din pag. 12)

- Se scuză acesta, nu știu cum e cu argintul viu.

În plină baie de mulțime, un admirator, o moguldeasă rasă-n cap, se repezi cu viteză în brațele candidatului nostru, să-l felicite.

- Să ne trăiești, Tilică! Să ajungi ștab mare!

Să-ți știe gaborii de frică, băiatule. Și pe noi să ne faci consilieri, că sînt cu toată trupa, cu Vulpoi cu Dilimache,

cu Șontorogu.

-Toată Jilava e cu tine! Că ne-a eliberat ieri.

Auzind Tilică, groaznica veste sări ca o pisică peste toate capetele de acolo, uitînd complet de noua sa ipostază și dus a fost..... pentru că acolo se aflau foști săi colegi de celulă!

-A fost un vis frumos! Păcat că n-a durat prea mult, ca orice minciună cu tâlpi.

Navem bani

Navem bani!.. strigă cioclii într-un glas,
Și-i vedem cum ne distrug, pas cu pas,

Promisiune electorală

Și-o să fiu primar minune ,
Cum nu-i altu în astă lume,
C-am și eu pe lume un rol,
Să vă las în fundul gol.
Sufală vîntul-n buzunare,
D-aia vin din depărtare,
Că pe unde am umblat,
Numai pietre în cap am luat.
Fiindcă toti m-au acuzat,
Că mă țin doar de furat.
Sufală vîntul-n buzunare,
Și zău, nu mai am răbdare,
Pîn mă văd în primarie,
Să mă apuc iar de hotie.
Pentru că iubiți confracți,
Veti plăti pîn vă uscați ,
Imediat dupa ce mă votați,
Cam și eu pe lume un rol,
Să vă las în fundul gol.

SRI și Dezinfecțanți

În scandalul dezinfecțanților Serviciul Român de Informații se disculpă invocînd: "SRI a pus la dispoziția factorilor de decizie de la nivel central – președinților României, prim-miniștrilor; președinților celor două Camere ale Parlamentului, miniștrilor Sănătății, altor miniștri și responsabili din domeniul securității naționale - 115 documente de informare vizînd infecțiile intraspitalicești sau care abordează și subiectul infecțiilor nosocomiale, iar beneficiarilor de la nivel local – prefeților și președinților de consilii județene din majoritatea județelor țării - 388 de documente de informare vîzînd acest subiect".

Informațiile incluse în ghilimele provin din masmedia. Îmi permit sa spun ca: "Legea nr. 544 din 2001 Art.13 Informațiile care favorizează sau ascund încălcarea legii de către o autoritate sau o instituție publică nu pot fi incluse în categoria informațiilor clasificate și constituie informații de interes public" dar și ca "Se interzice clasificarea ca secrete de stat a informațiilor, datelor sau documentelor în scopul ascunderii încălcărilor legii, erorilor administrative, limitării accesului la informațiile de interes public, restrîngerii ilegale a exercițiului unor drepturi ale vreunei persoane sau lezării altor interese legitime. Conform ART. 24 (5) LEGE nr. 182 / 2002 ""

LEGE nr. 51 din 29 iulie 1991 (*republicată*) ART. 11 (1) Informații din domeniul securității naționale pot fi comunicate: d) organelor de urmărire penală, când informațiile privesc săvîrșirea unei infracțiuni.

Este adevărat că SRI are obligația de a oferi informații beneficiarilor legali, dar așa cum rezultă cadrul legal, aveau obligația de a comunica organului de urmărire penală, dar poate ca acest articol nu este aplicabil instituției SRI, din moment ce în mediul online (internet) apare stipulat că SRI, din 2011 a pus la dispoziția factorilor de decizie de la nivel central informații din care reies activități de natură penală. Oare cîte comunicari/sesizări a făcut SRI din 2011 pînă în prezent către organele judiciare sau procurori ? Oare SRI chiar a detinut informații în cazul dezinfecțanților ? Oare SRI chiar a detinut informații în cazul dezinfecțanților ? Oare SRI a secretizat informațiile de natură penală în cazul dezinfecțanților ?

Secretizarea acestor informații ar fi contrar cu Art.13 Legea nr. 544 din 2001 și ART. 24 (5) LEGE nr. 182 / 2002 dar si contrar Art.11 lit d din Legea 51 din 1991 rep ? Oare cîte informații care ascund încălcări ale legii a secretizat SRI ? Oare SRI a secretizat și informații din care reiese spionajul industrial

sau furtul de invenții, inovații și idei ? In cazul in care astfel de fapte ar exista. Oare cum pune SRI la dispoziția beneficiarilor de drept informațiile culese ? Oare SRI în cazul dezinfecțanților a uzitat de contextul legal al ART.9 din legea 14 din 1992 care prevede: În vederea stabilirii existenței amenințărilor la adresa securității naționale, serviciile de informații pot efectua, cu respectarea legii, verificări prin:- laboratoare de specialitate și specialiști proprii constatări dispuse sau solicitate în condițiile

Cu serviciile la raport (2)

legii, - consultarea de specialiști ori experți; (text dedus din ART.9 din legea 14 din 1992 organizarea și funcționarea SRI). Oare dezinfecțanții nu fac parte din siguranța națională ? Sunt extrem de uimit ca, Victor Ponta dar și alți parlamentari susțin că nu au primit nici un fel de informații sau că nu își mai aduc aminte să fi primit vre-o informație referitor la faptul că anumite companii nu respectă concentrația dezinfecțanților.

Sper că SRI nu pune informațiile la dispoziția beneficiarilor doar cîteva minute sau ore, timp în care beneficiarul de drept le citește după care informațiile le sunt luate ? Bănuiesc că beneficiarilor de drept le este lăsată o copie sau un exemplar, cu care acești beneficiari să poată sesiza organele judiciare sau procuratura. Deoarece dacă beneficiarilor de drept nu le este pus la dispoziție o copie a documentului informativ atunci trebuie să ne punem legitime semne de întrebare în aceasta situație. Avînd în vedere că anumiți beneficiari de drept ai informațiilor, susțin că nu-și mai aduc aminte ca SRI să-i fi informat în vre-un fel, vîzînd toate acestea, imi permit sa intreb: oare SRI pune informațiile la dispoziția beneficiarilor de drept, în timpul unor ședințe de psihoterapie ? Din pacate, Dan Condrea patronul Hexi Pharma, cel presupus responsabil de unele dintre aceste fapte, a decedat, în condiții "suspecte,.. Iar acum din pacate nu mai poate da declarati din care sa reiasa, complici cu care a facut aceste lucruri, sau daca chiar el a facut aceste lucruri, și anume diluarea dezinfecțanților. Oare se poate ca timp de aproximativ 5 ani, cineva sa dilueze dezinfecțanți și nimeni să nu se sesizeze, în contextul în care din această cauză pot muri oameni. Oare cîți oameni au murit din cauza infecțiilor intraspitalicești ? Nu trebuie sa disperăm, deoarece toate aceste neajunsuri sociale se pot trata, ba chiar vindeca, cu cel mai bun medicament, cu **SOCIALISM**.

Inchei prin a spune: "Nici dezinfecțanți nu se mai fac cum se făceau în **SOCIALISM**,..

Tiron Octavian Iulian

Canalul Dunăre-Marea Neagră cea mai mare construcție a poporului român în întreaga sa istorie, realizare a Epocii de Aur, Epoca construirii Socialismului în România.

Articolul se vrea o replica la o știre prezentată la postul Radio România Actualități în ziua de 26 mai 2016 și având ca subiect ”Canalul Dunăre-Marea Neagră la 32 de ani de la inaugurare”. Replica noastră nu are în vedere redactarea unui nou articol ci am ales ca metodă să scriem după fiecare frază un text care să reflecte felul cum vedem noi, comuniștii, cum ar fi trebuit să fie fraza respectivă ca să fie cât de cât obiectivă s-au să adăugăm un text în completare.

Red. Scânteia

32 de ani de la deschiderea navigației pe Canalul Dunăre - Marea Neagră

26 mai 2016 32 de ani de la deschiderea navigației pe Canalul Dunăre - Marea Neagră: Fostul lider comunist, Nicolae Ceaușescu - vizită de lucru pe șantierul Canalului Dunăre - Marea Neagră.

Red.S: *Fostul președinte al RSR Nicolae Ceaușescu în vizită de lucru pe șantierul Canalului Dunăre - Marea Neagră.*

Foto: Fototeca online a comunistului românesc

Red.S : *Fototeca online a regimului comunist românesc*

[\(gasiti linkul aici\)](#)

Se împlinesc astăzi 32 de ani de la deschiderea oficială a navigației pe Canalul Dunăre - Marea Neagră Construcție monumentală care rivalizează cu cele mai mari construcții de acest gen de pe Pământ precum Canalul Suez sau Canalul Panama, construite de mari imperii. Ideea unei astfel de rute de navigație a fost lansată la sfârșitul secolului al XIX-lea, de un grup de experți britanici, apoi reluată în 1927. Și numai comuniștii au avut curajul și determinarea de a-l transpune în practică creând condițiile și mijloacele materiale necesare. Lucrările la un canal între Cernavodă și Constanța au început în 1949, iar la începutul anilor "50, în perioada în care regimul comunist instaurase dictatura proletariatului, șantierul canalului a slujit drept lagăr de exterminare pentru așa-numiții "dușmani de clasă", prin muncă epuizantă. Red. S: *Lucrările la acest canal între Cernavodă și Constanța au început în 1949, iar la începutul anilor "50, în perioada în care regimul comunist*

*se consolidase, șantierul canalului beneficia de o forță de muncă de aproximativ 30 de mii de lucrători(militari, brigăzi de voluntari, muncitori constructori cu diferite calificări, deținuți de drept comun și politici. Documentele aflate în arhive dezvăluie că numărul deținuților politici era în număr de aproximativ 2500 dintre care cam 2100 erau legionari(rămași în custodia noului regim de la precedentul regim , al gen. Antonescu) iar din restul de pînă la 2500 erau țărăniști(în jur de 250) și liberali(în jur de 150). Marea majoritate a utilajelor folosite în prima etapă a construirii canalului(1949-1955) au fost asigurate de Uniunea Sovietică Comuniștii au abandonat lucrările, din cauza costurilor mari în 1953, apoi le-au reluat în 1976. Red. S: *Lucrările au fost oprite în anul 1955 din cauza costurilor deosebit de mari ce nu puteau fi suportate de economia insuficient de dezvoltată în acea epocă. Ele au fost reluate în anul 1976 ca urmare a dezvoltării vertiginoase a economiei socialiste în ultimii 20 de ani(1955-1975, 4 cincinale) ceea ce a creat premisele reluării construcției acestui edificiu mareș, cu care poporul român se**

*mîndrește și azi. Timp de opt ani, mulți oameni și-au pierdut viața lucrînd pe acest șantier. Red. S: *Pe perioada construirii canalului documentele consemnează , din păcate, și un număr de morți, sub 700, din diferite motive: condiții grele de muncă, boli, epidemii sau accidente de muncă. Au existat și câteva cazuri de condamnați la moarte pentru diferite delict grave, precum sabotajele. E bine să amintim că la construcția Canalului Panama au murit peste 11 mii de oameni. În prezent, canalul permite transportul mărfurilor spre porturile din Constanța mai rapid și mai ieftin. Construcția Canalului Dunăre Marea Neagră își dovedește utilitatea .Numai anul acesta, capacitatea de transport depășește 10 milioane de tone de marfă. Principalele destinații ale mărfurilor au fost România, Serbia, Ungaria și Bulgaria.**

Red.S: Întrebare: De ce este criticat PCR și regimul său? - Pentru că a condus poporul român spre o asemenea realizare?

- Pentru că a condus poporul român spre o asemenea realizare?

Realitatea Venezueleană

1. Realitatea riscurilor care se abat asupra Venezuelei".

Caracas, 23 mai 2016 (UN).- Cunoscutul analist politic Jose Vicente Rangel a declarat în programul său de televiziune că **”trebuie să fii complet deconectat de la realitate sau să fii implicat într-un complot, ca să nu fii conștient de riscurile care se abat asupra Venezuelei”**. De mai mult timp s-a dezlănțuit împotriva țării o strategie subversivă promovată de către dreapta internă și internațională, care s-a format din momentul alegerii președintelui Nicolas Maduro. Cu prilejul acestui fapt, s-a accentuat ofensiva acelor sectoare care au considerat că moartea lui Hugo Chavez este un prilej de a ataca procesul bolivarian,

presupunând că este slăbit de dispariția liderului său.

Acesta este motivul pentru care mandatarul Maduro este, probabil, cel mai hărțuit din istoria noastră recentă. Cel care a fost supus unei acțiuni permanente, orchestrată de către guvernul nord american; de către marile corporații și companiile transnaționale și de către agresivitatea unei opoziții care, odată cu trecerea timpului, nu a fost capabil să se atașeze la exercitarea legalității democratice.

Această acțiune împotriva guvernului legitim și constituțional împotriva lui Maduro de către grupurile puterii hegemonice, folosește un atac nelimitat de evenimente psihologice, sociale, economice și politice, a căror existență este noua doctrină de război neconvențional, fără limite și fără restricții. Aplicarea acestei forme de agresiune provoacă dificultăți serioase în funcțiunea normală a

(continuare în pag. 15) →

(continuare din pag. 14)
guvernului, cu care se ajunge la o parte din obiectivele politice stabilite. Acesta este cazul voturilor obținute de opoziția 6-D care le-a permis să controleze Adunarea Națională. Această strategie conspirativă, fiind realizată cu impunitate în cadrul sistemului instituțional, are sprijinul și participarea actorilor interni și externi, după cum arată realitatea de zi cu zi, precum și cu colaborarea a cinci coloane infiltrate în structura Statului și a Guvernului.

Evenimentele din ultimele luni efectuate de către opoziție, cu repercursiuni la nivel internațional, ale căror obiective vizează prăbușirea lui Maduro, presupun că țara se apropie de punctul culminant al planului conspirativ. În această perspectivă se explică faptul că liderii opoziției doresc referendumul. Nu este un act democratic, care se înscrie în participarea consacrată de Constituția din 99, ci o oportunitate de a revoca-fără temei legal și fără justificare-mandatul celui care se află la Miraflores [palatul prezidențial] cu sprijinul a peste șapte milioane și jumătate de voturi. Ofensiva actuală, în exterior și interior, confirmă pe deplin acest lucru.

Pentru opoziție-și pentru operatorul lor suprem, guvernul SUA-retragerea este instrumentul adecvat, care răspunde perfect conceptului de "lovitură moale" sau "lovitură instituțională" acum este în vogă în regiune. De aceea, disperarea manifestată în opoziția internă (cipaya), precum și la cei care o supraveghează din exterior Urgența ca revocarea să aibă loc în acest an nu răspunde la o cerere respectabilă de care dispune Constituția, ci la neliniștea care provoacă în mintea opoziției posibilitatea ca guvernul lui Maduro să se recupereze din efectele războiului economic cu planurile de viitor. În plus, din cauza deteriorării opoziției, care o face să se teamă de un rezultat electoral negativ în alte circumstanțe. Dar, de fapt ceea ce cântărește mai mult în inima liderului MUD este de a schimba momentul de a acționa și cealaltă opțiune, lovitură care combină violența stradală cu sprijin militar, să dispară, de asemenea. Lucrul care ar fi foarte grav pentru cei care, în mijlocul isteriei creată de prăbușirea Dilmei Rousseff, cred că odată realizat acest lucru, este rândul lui Maduro, adică, rândul Venezuelei, care se află pe lista de așteptare.

2. MORALES: TREBUIE SĂ NE MENȚINEM UNITATEA PENTRU A LUPTA ÎMPOTRIVA AMENINȚĂRILOR IMPERIALE

La Guaira, 21 mai, in 2016 (MPPRE) - "Sunt foarte fericit să mă aflu în Venezuela și de a îmi exprima personal solidaritatea și puterea pământului mamă Pachamama și a poporului bolivian față de Guvernul Venezuelean împotriva atacurilor imperiale", așa a declarat Președintele Statului Plurinațional din Bolivia, Evo Morales Ayma, după ce a avut o întâlnire bilaterală cu omologul său venezuelean, Nicolas Maduro Moros.

Șeful statului bolivian a reafirmat sprijinul deplin față de Venezuela în lupta împotriva puterilor hegemonice și a cerut menținerea unității între națiuni, în scopul menținerii păcii și stabilității popoarelor.

"Unitate cu sediul în procesele noastre, unitate la revoluțiile noastre democratice, unitate bazată pe resursele noastre naturale. Ce face imperiul? Caută orice pretext în drepturile omului, democrația să intervină și să preia resursele noastre naturale, asta este povestea omenirii, cu toate acestea, atunci când oamenii sunt uniți, este imposibil să ne învingă și continuăm să luptăm".

L-a felicitat pe președintele Nicolas Maduro pentru marile realizări pe care le dezvoltă împreună cu oamenii și Forțele Armate Bolivariene care "nu doar că apără teritoriul național, dar, de asemenea, apără resursele naturale". După ce a avut o întâlnire

oficială cu președintele bolivian, președintele Republicii Bolivariene Venezuela, Nicolas Maduro, a spus că a analizat problemele cele mai importante ale continentului, precum și relațiile bilaterale.

Șeful Statului venezuelean a declarat că în lume există o campanie "brutală" din partea mass-media, care încearcă să discretizeze Patria lui Bolivar în arena internațională.

"Vom continua să denunțăm acest fapt, și cu puterea Revoluției Bolivariene, vom învinge

toate aceste campanii, care mai mult decât campanii, sunt o conspirație asupra dreptului internațional, un atac violent a dreptului internațional împotriva proceselor revoluționare, progresiste, democrați de stânga, așa cum este lovitură de Stat din Brazilia.

Cuba, sprijină copiii afectați de dezastrul de la Cernobil

Agenția cubaneza de presa, GRANMA, a anunțat recent(4 mai) în buletinul său de știri, că în prezent autoritățile de la Havana oferă tratament medical pentru 800 de copii din Ucraina, Rusia și Belarus, cu toții afectați de dezastrul nuclear de la Cernobil din 26 aprilie 1986, considerat a fi cel mai mare din istorie și ale cărui efecte continuă și vor continua, din nefericire, să lase urme adânci. Cuba a fost una dintre primele țări care a răspuns la nivel internațional imediat după tragedie, oferind ajutor sub formă de tratament de reabilitare celor afectați, în majoritate copii.

Medicul cubanez Julio Medina, coordonator al programului a semnalat pentru mediile de presa locale că, până în prezent, guvernul cubanez a oferit tratament pentru circa 24.000 de copii .

De asemenea, potrivit canalului de televiziune Telesur, aceste tratamente de specialitate durează aproximativ 45 de zile pentru majoritatea pacienților, cu toate ca

multi dintre ei rămân până la un an în stațiunea balneară Tarara, situata la 20 de kilometri est din Havana, unde o tabără școlară a fost transformata într-un semi - spital pentru victimele acestui accident nuclear.

Mulți dintre copiii aflați sub tratament aici suferă de cancer tiroidian, leucemie, atrofie musculară și de tulburări neurologice.

La 26 aprilie anul curent, la sediul Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite din New York a avut loc o sesiune specială în amintirea dezastrului, comunitatea internațională onorând astfel suferința victimelor și curajul celor care au răspuns atunci prompt în încercarea de a salva cat mai multe vieți.

Ciprian POP

103 ani de la nașterea lui Gheorghe Apostol

Cine este Gheorghe Apostol?

Întrebare firească pe care o poate pune orice tânăr căruia școala de astăzi nu-l învață despre istoria reală, obiectivă, a perioadei socialiste a României, 1948-1989, când forța politică era exercitată de comuniști, prin Partidul Muncitoresc Român-PMR(1948-1965) și Partidul Comunist Român-PCR (1965-1989).

S-a născut în comuna Tudor Vladimirescu județul Galați la 16 mai 1913. La 16 ani, ucenic fiind la o turnătorie din Galați, îl cunoaște pe electricianul Gheorghe Gheorghiu

- activist sindical(viitorul conducător al Partidului Comunist și al Statului român Gheorghiu-Dej), ocazie

cu care intră în mișcarea sindicală. Se remarcă pentru înfăia oară, ca militant activ, în timpul mișcărilor greviste din anii 1930-1933, când se apropie sufletește de Gheorghiu-Dej și alături de care a militat toată viața.

Este judecat și condamnat pentru activitate politică antifascistă și comunistă în anul 1937.

Își ispășește pedeapsa în închisoarea politică de la Doftana, unde îl reîntâlnește pe prietenul său Gheorghe Gheorghiu-Dej. Este eliberat în anul 1940, ca urmare a expirării condamnării

de 3 ani dar după scurt timp este arestat și, fără să fie judecat, este trimis, alături de mulți alți militanți de stînga,periculoși” pentru regimul antonescian angrenat în războiul împotriva URSS, în diferite lagăre politice: Miercurea Ciuc, Caracal, Tg. Jiu.

Participă la reorganizarea mișcării sindicale de după război, ajungînd președinte al Confederației Generale a Muncii(1945-1952), apoi președinte al Consiliului General al Uniunii Sindicatelor din România(UGSR)1955-1961, 1967-1969).

Între aprilie 1954 și octombrie 1955 îndeplinește funcția de Prim-secretar al Comitetului Central al PMR, înlocuindu-l temporar la conducerea partidului comunist pe Gheorghe Gheorghiu-Dej, întrucît atunci funcționa regula ca, cele mai înalte functii în Stat și Partid să nu fie îndeplinite de aceeași persoană.

A fost prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri(Guvern) între anii:1952-1954 și 1961-1967. Intrat în conflict cu tendințele de autoritarism ale lui Nicolae Ceaușescu, a fost îndepărtat din Comitetul Central al PCR în anul 1969 și trecut ca director la Rezervele

de Stat(pînă în 1975).

Din 1977 activează în diplomație. Ambasador în: Argentina (1977-1983);Uruguay (1978-1983) și Brazilia(1983-1988).

Este inițiatorul „ Scrisorii celor șase”, oameni politici comuniști români, în primăvara anului 1989, prin care era criticată sever politica economică a țării. Ca urmare a acestui fapt, este învinuit de „înlaltă trădare”, arestat la domiciliu și anchetat. Evenimentele din decembrie 1989 au dus la încetarea anchetelor. Este refuzat de

”sforarul” Silviu Brucan, membru activ al grupului ”Scrisorii celor șase”, să facă parte din grupul ”emanațiilor” care a preluat conducerea țării după evenimentele din decembrie 1989.

Pînă la moartea acestuia, 21 august 1910, a privit consternat cum țara sa pentru care a trăit și luptat s-a autodistruș printr-un climat de indecizie și haos politic și social, întrebîndu-se, „este oare România de azi țara pentru care a luptat și visat?”

A fost evacuat din apartamentul în care locuia împreună cu soția sa, apreciată solistă a Teatrului de Operetă din București de peste trei decenii, Adriana Codreanu.

Pe 27 martie 2010, la adunarea de constituire a Comitetului de reorganizare a Partidului Comunist

Român a fost propus, iar dumnealui a acceptat, să fie Președinte de onoare a acestuia, funcție pe care o ocupă și astăzi”post mortem”.

Gheorghe Apostol, ca și Gheorghe Gheorghiu Dej sau Nicolae Ceușescu, a fost conducător al Partidului Comunist Român și nu trebuie uitat sau ignorat de comuniștii de astăzi, ei au făcut istorie.

Asociația Scânteia și-a trecut, printre activitățile sale importante, cinstirea cum se cuvine a memoriei acestuia, depunînd o jerbă de flori la mormîntul acestuia din Cimitirul Cernica(foto).

Veșnică să-i fie amintirea!

Petre Ignat

Gheorghe Apostol

Născut 16 mai 1913

Decedat 21 august 2010 (97 de ani)

Adresa redacției:

Strada Episcop Radu, Nr. 31, București, sector 2, cod poștal 020752

Colectivul redacțional:

Petre Ignat:	Redactor Șef (tel: 0766746682)
Tiron Octavian Iulian:	Secretar General de redacție (tel:0762.358.920 tiron_octavian@yahoo.com)
Sergiu Fendrihan:	Redactor + corectura
Mariana Aurelia Pleșa:	Redactor
Contact redacție:	scanteiaasociatia@gmail.com